

Arrest

nr. 207 240 van 26 juli 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 16 april 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 maart 2018, die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2018.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 5 september 2016 bij de Belgische ambassade te Addis-Abeba een aanvraag in tot afgifte van een visum type C met het oog op een familiebezoek.

1.2. Op 6 september 2016 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging om verzoekster het gevraagde visum toe te staan.

1.3. Verzoekster diende op 4 oktober 2016, in functie van haar Italiaanse echtgenoot, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.4. Op 12 april 2017 werd verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 15 maart 2018 de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekend schrijven van 16 maart 2018 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater, §1,6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [A.]

Voornamen: [H.A.]

Nationaliteit: Ethiopië

[...]

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1 van de wet van 15.12.1980 °6 de minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in.

Artikel 44, §1:

De minister of zijn gemachtigde kan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden intrekken en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Betrokkene vroeg het verblijfsrecht aan overeenkomstig art. 40 bis, §2 eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980 in functie van haar echtgenoot. De F-kaart werd op 12/04/2017 afgegeven.

Betrokkene huwde in het buitenland dd 14/05/2016 met de genaamde [O.M.] van Italiaanse nationaliteit. Mevrouw [A.H.A.], van Ethiopische nationaliteit, kwam op 16/09/2016 België binnen met een geldig paspoort met C-visum en diende dd 04/10/2016 een bijlage 19 ter in bij de stad Antwerpen in functie van haar echtgenoot. Ze kreeg dd 12/04/2017 verblijfsrecht in België. Concreet beschikt ze momenteel over een F-kaart geldig tot 04/04/2022.

Op 20.09.2016 diende zij een vraag in tot erkenning/registratie van het huwelijk bij de stad Antwerpen.

Verder onderzoek heeft intussen uitgewezen dat de voorgelegde huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden beschouwd.

Gelet op het negatief advies dd 7.11.2017 van de Procureur des Konings te Antwerpen, afdeling Antwerpen dat als volgt luidt:

Niet erkenning buitenlands huwelijk voltrokken te Jijiga (Ethiopië) op 14 mei 2016 tussen DHR. [O.M.], [...], van Italiaanse nationaliteit en MEVR. [A.H.], [...], van Ethiopische nationaliteit.

Ik meen dat er in casu redenen zijn om dit huwelijk te weigeren en niet over te schrijven in de registers te Antwerpen, district Antwerpen.

A. ONGELDIGHED VAN HET HUWELIJK NAAR ETHIOPISCH RECHT

Buitenlands authentieke akten worden in principe in België erkend zonder dat er een beroep moet worden gedaan op enige procedure (art 27§ 1 WIPR).

Art. 27 §1 W.LP.R. schrijft voor dat men op de eerste plaats dient te onderzoeken of de authentieke akte voldoet aan de wettelijke vereisten die gelden in het land waar de akte is opgesteld.

Het toepasselijke recht inzake het huwelijk wordt beheerst door art. 46 WIPR krachtens art. 47, §1 WIPR worden "de vormvereisten voor de voltrekking van het huwelijk beheerst door het recht van de staat waar de akte is opgesteld.

Wat de vormvereisten van het huwelijk betreft, is het Ethiopische recht in casu van toepassing.

Betrokkenen verklaren tijdens hun politieverhoor dat meneer bij de ondertekening van de huwelijksakte niet aanwezig was en dat een oom van meneer de huwelijksakte heeft getekend

Naar Ethiopisch recht moeten de echtgenoten persoonlijk aanwezig zijn bij de huwelijksluiting, de ondertekening van de huwelijksakte. Er is niet voorzien inzake de vervangende toestemming. Gezien meneer de huwelijksakte niet ondertekend heeft, moet worden aangenomen dat de voorliggende huwelijksakte niet voldoet aan de [E]thiopische wetgeving zodat deze in toepassing van art. 27 en art. 47 W.I.P.R. niet erkend kan worden in de Belgische rechtsorde.

B. STRIJDHEID MET DE BELGISCHE NATIONALE EN INTERNATIONALE OPENBARE ORDE

Art. 21 W.I.P.R. bepaalt dat de toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht geweigerd wordt voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen. Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast;

Wat de huwelijks toestemming betreft, werd bij art. 12 van de Wet van 4 mei 1999 een artikel 146bis B.W. ingevoegd, dat een materiële IPR-norm inhoudt ten aanzien van huwelijken waarbij een vreemdeling betrokken is.

Art. 146 B.W. bepaalt: "Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemming tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde".

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het erin hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgische rechtsbestel en een miskennis van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 WIPR). Waarbij moet a priori worden nagegaan of de partijen een duurzame levensgemeenschap beogen. Ontbreekt bij één van de echtgenoten de intentie om duurzaam met de andere samen te leven, dan kan tot een schijnhuwelijk worden besloten wanneer het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel samenhangt met andere motieven. Het gebruik van de term "enkel" in art. 146bis BW wijst op een exclusiviteit die niet slaat op de motieven voor het aangaan van een schijnhuwelijk, maar die de uitsluiting van de intentie om een duurzame levensgemeenschap te vormen beklemtoont. Zodra vaststaat dat de intentie van (minstens één van) de echtgenoten niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, gaat het om een schijnhuwelijk (Gent 23 oktober 2014, RW 2014-2015, p. 1470)

Een huwelijk dat uitsluitend werd aangegaan om een verblijfsrecht in België te verkrijgen, is strijdig met de Belgische internationale openbare orde. Een regel van interne openbare orde is slechts van internationale openbare orde indien de wetgever een beginsel heeft willen vastleggen dat van essentieel belang is voor de gevestigde morele, politieke of economische orde. Iedere daarmee strijdige vreemde rechtsregel moet buiten toepassing blijven. De regels die de toegang tot het verblijf in het Rijk regelen behoren tot de Belgische internationale openbare orde, en een huwelijk dat uitsluitend werd gesloten om in België een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen en niet met het oogmerk om een gebonden levensgemeenschap tot stand te brengen, is in strijd met die internationale openbare orde (Antwerpen 27 maart 2013, RW 2013-2014, p. 1466;; zie hieronder uitgebreid: (E. DE BOCK, "nietigverklaring schijnhuwelijk Na echtscheiding", NjW. 356, p. 90-98, nr. 22-24 en de [v]erwijzingen aldaar).

De bewijslast dat het om een schijnhuwelijk gaat ligt bij de Ambtenaar van Burgerlijke Stand en bij uitbreiding bij het openbaar ministerie dat in deze als adviserende instantie een onderzoek voert naar de ware huwelijksintenties van betrokkenen (art. 1315 B.W. juncto art. 870 Ger.W.).

De minist[er]iële omzendbrief inzake schijnhuwelijken waarin een aantal factoren zijn opgesomd, is exhaustief en dus niet limit[er]end. Niets belet de weigerende overheid rekening te houden met andere indicaties dewelke niet in deze omzendbrief zijn opgesomd om te besluiten dat het te erkennen huwelijk een schijnhuwelijk is in de zin van art. 146bis BW en bijgevolg strijdt met de Belgische nationale en internationale openbare orde (art. 21 W.I.P.R.).

Uit het geheel van de hierna vermelde elementen blijkt naar genoegen van recht dat bovenstaand huwelijk is aangetast en de erkenning van het in Ethiopië afgesloten huwelijk zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde (art. 21 WIPR).

Uit het onderzoek kwamen de hiernavolgende elementen aan het licht die samengenomen een geheel van gewichtige, precieze, samenhangende vermoedens uitmaken dat naar genoegen van recht bewijst dat het hier gaat om een schijnhuwelijk:

-Verblijfsvoordeel voor mevrouw: mevrouw diende op 5 september 2016 een visumaanvraag kort verblijf in functie van haar [I]taliaans echt[er]genoot in. Haar visumaanvraag werd op 6 september 2016 goedgekeurd door de Dienst Vreemdelingenzaken. Na aankomst in België diende zij op 4 oktober 2016 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in. Zij werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie, geldig tot 4 april 2017. Thans is mevrouw in het bezit van een F-kaart (permanente verblijfstitel). Grondslag voor de toekenning van de F-kaart van mevrouw vormt de erkenning van zijn huwelijk met meneer in de Belgische rechtsorde door de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit kan echter een weigering tot erkenning van het huwelijk door de Ambtenaar van burgerlijke Stand niet in de weg staan vermits iedere overheid zelf kan beslissen om een buitenlandse authentieke akte (in casu een huwelijksakte) al dan niet te erkennen.

-Vaag ontmoetingsrelaas/weinig tijd samen doorgebracht: betrokkenen verklaren beiden elkaar te hebben leren kennen in januari 2013 via een nichtje van meneer, die tevens een vriendin is van mevrouw. Meneer is op dat moment op vakantie in Ethiopië en 9 zijn nicht, die in gezelschap is van mevrouw, zoekt hem op in zijn hotel. Hij wisselt telefoonnummers uit met mevrouw en ze ontmoeten elkaar enkele malen, steeds in het bijzijn van zijn nicht. Op dat moment is er nog geen sprake van een relatie. Na meneer zijn terugkeer naar Europa heeft hij dat jaar slechts enkele malen telefonisch contact met mevrouw. Eind 2013 keert meneer terug naar Ethiopië en begin 2014 ontmoet hij mevrouw opnieuw. Op dat moment beginnen ze een relatie en brengen ze samen tijd door met zijn tweeën. Meneer keert begin 2015 nog een keer terug naar Ethiopië en rond mei 2015 wordt er over trouwen gesproken. Meneer gaat dan in 2015 nog een keer kort naar mevrouw en op 14 mei 2016 tekenen[...] ze een huwelijksakte en wordt er een klein feestje gegeven. Er zijn van dit feest geen foto's omdat om religieuze redenen niet gefotografeerd zou mogen worden. Mevrouw komt in september 2016 naar België om meneer hier te vervoegen.

-Bemiddeling: betrokkenen hebben elkaar leren kennen via een nicht van meneer die bevriend is met mevrouw.

-Geen introductie in elkaars familie: betrokkenen kunnen maar weinig vertellen over elkaars familie. Zo weten ze kennelijk weinig af over het leven van elkaars familie. Mevrouw heeft enkel de zus van meneer ontmoet, met zijn ouders heeft ze nog geen fysiek contact gehad, enkel per telefoon.

-Tradities:

- Er bestaan klaarblijkelijk geen foto's van het huwelijksfeest of de huwelijksplechtigheid;*
- Van de familie van meneer was enkel zijn zus aanwezig: de ouders waren niet aanwezig;*
- Er was slechts een beperkt huwelijksfeest*

-Leugenachtige verklaringen:

- Beide betrokkenen verklaren dat meneer in 2008 naar Italië is gegaan en daar asiel heeft aangevraagd. In 2012 zou hij dan vanuit Italië naar België gekomen zijn om dan na enkele maanden weer terug te keren naar Italië. Vervolgens kwam hij in 2015 terug naar België.*

Tijdens zijn asielaanvraag heeft hij echter verklaard dat hij van januari 2009 tot april 2010 in Nederland en van juni 2010 tot oktober 2012 in een vluchtelingenkamp in Kenia zou verbleven hebben;

- Op de vragenlijst verklaart meneer dat hij mevrouw al kent van toen ze jong waren en dat ze elkaar via sociale media hebben gezien voor het huwelijk. Tijdens het interview situeren ze beiden hun eerste ontmoeting echter in januari 2013;

- Tijdens het interview bij de burgerlijke stand verklaart mevrouw dat haar vriendin haar telefoonnummer aan meneer heeft gegeven. Tijdens het politieverhoor verklaart mevrouw dan weer dat ze bij de eerste ontmoeting haar telefoonnummer reeds aan meneer gaf.

- Tijdens haar politieverhoor zegt mevrouw dat ze meneer bij haar thuis heeft uitgenodigd; tijdens het interview bij de burgerlijke stand zegt mevrouw dat ze meneer pas in 2014 terug zag;

- Tijdens het interview bij de cel schijn- en afgedwongen huwelijken van de stad Antwerpen zegt mevrouw dat ze in 2015 beslisten om te huwen. Tijdens haar politieverhoor luidt het dan weer dat ze samen beslisten om te huwen in 2016;

- Tijdens het interview bij de burgerlijke stand verklaart mevrouw dat er van het huwelijk geen foto's werden genomen om religieuze redenen. Tijdens het politieverhoor zegt ze dat ze geen foto's nam van de huwelijksinzegening omdat meneer niet aanwezig was op de huwelijksplechtigheid.

-Tegenstrijdige verklaringen:

- Volgens mevrouw vond de eerste ontmoeting plaats op de hotelkamer van meneer; volgens meneer zijn ze niet op zijn hotelkamer geweest en hebben ze in de centrale gang van het hotel met elkaar gesproken;

- Volgens mevrouw hebben ze elkaar 2 dagen na de eerste ontmoeting bij haar thuis gezien; volgens meneer is hij na de eerste ontmoeting terug naar Italië gegaan en hebben ze elkaar pas terug gezien begin januari 2014;

- Mevrouw verklaart tijdens het politieverhoor dat haar broer en zus bij de tweede ontmoeting aanwezig waren maar lopende het gesprek vertrokken zijn; meneer daarentegen zegt dat de broer en zus van mevrouw gedurende de ganse ontmoeting bij hen gebleven zijn;

- Meneer zegt dat hij mevrouw slechts 2 keer gezien heeft voor het huwelijk terwijl mevrouw zegt dat ze elkaar wel vaker voorafgaand aan het huwelijk hebben gezien;

- Mevrouw zegt al 5 maand zwanger te zijn; volgens meneer is ze 4 maand zwanger;

- Mevrouw zegt dat meneer leeft van een werkloosheidsuitkering terwijl meneer verklaart via interim te werken en € 1600,00 te verdienen;

- Volgens mevrouw zijn ze 's zondags voorafgaandelijk aan het verhoor even gaan wandelen; volgens meneer zijn ze niet buiten geweest;

-Onvoldoende bewijs: betrokkenen kunnen bewijzen voorleggen zoals afschriften van gesprekken en whatsapp berichten, geldtransfereerbewijssjes en een ticket van meneer naar Ethiopië, maar alles slechts gedateerd vanaf mei 2016. Ofschoon betrokkenen beweren voordien reeds een relatie te hebben, kunnen ze hiervan kennelijk geen bewijs bijbrengen;

-Huwelijk via stand-in: betrokkenen zijn volgens de huwelijksakte op 14 mei 2016 in het huwelijk getreden. Meneer was niet persoonlijk aanwezig bij de huwelijksinzegening. Zijn oom zou de huwelijksakte in zijn plaats hebben getekend;

-Houding betrokkenen: de interviewer van de cel schijn- en afgedwongen huwelijken van de stad Antwerpen stelde het volgende vast: wanneer betrokkenen voor het interview worden opgehaald in de wachtzaal zitten ze ver van elkaar en op een verschillende rij. Deze houding komt vreemd over voor een verlief[d] koppel. Wanneer mevrouw na haar interview teruggebracht wordt naar de wachtzaal zegt ze bij het wisselen snel nog verschillende dingen tegen meneer. Tenslotte bevat het visumdossier een nota waarin wordt gemeld dat het mogelijk is om een schijnhuwelijk te gaan.

-Gemeenschappelijk kind: mevrouw is zwanger van haar eerste kind. Een gemeenschappelijk kind belet de kwalificatie "schijnrelatie" niet nu steeds meer vreemdelingen hun toevlucht nemen tot het maken en erkennen van kinderen om de overheid voor de blokken te zetten om hun verblijfsvergunning te bekomen. Het maken van kinderen, louter om verblijfsrechtelijke redenen kan niet worden geaccepteerd.

Conclusie:

De rechtsgeldigheid van dit huwelijk wordt dan ook betwist op basis van artikel 27 W.I.P.R. in combinatie met art. 21 W.I.P.R. (openbare orde vereiste), art. 18 W.I.P.R. (wetsontduiking).

Uit het voorgaande blijkt dus dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, (arr. RVV, nr; 189065, 28.06.07: het steunt niet op een foutieve feitenvinding noch is het kennelijk onredelijk om te oordelen dat, gezien de procureur des Konings een ongunstig advies gegeven heeft over de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte, het huwelijk louter werd aangegaan om er verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen en niet op een duurzame levensgemeenschap te stichten.)

Vandaar dat hier moet worden vastgesteld dat betrokkene het verblijfsrecht heeft bekomen door valse informatie te verstrekken, omdat de huwelijksakte van doorslaggevend belang was om het verblijfsrecht te bekomen. Vandaar dat overeenkomstig art. 42 quater §1, °6 van de wet van 15.12.1980 heden een einde moet worden gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene.

Gelet op het voorgaande weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het voornoemde huwelijk te erkennen.

Overeenkomstig artikel 42quater van de wet van 15.12.1980 dient rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong.

Op 29/11/2017 stuurde de DVZ een brief naar de stad Antwerpen om ons de nodige gegevens hieromtrent mee te delen. Deze brief werd haar dd. 16/01/2018 betekend en op 15/02/2018 werden de volgende bewijsstukken via haar advocaat voorgelegd:

Betrokkene legde volgende bewijsstukken voor:

- Begeleidende brief dd. 15.02.2018 van de raadsman van betrokkene*
- Uittreksel uit het bevoegd geboorteregister waar dhr. [O.M.] het kind van betrokkene erkend.*
- Zwangerschapsattest dd. 2.05.2018*
- Deelcertificaten Nederlands tweede taal*
- Contract inburgering dd. 7.10.2016*
- Resultaat maatschappelijke oriëntatie*
- Verklaring lidmaatschap (CM) dd. 14.12.2017*
- Huurovereenkomst dd. 30.04.2017*

Wanneer we de duur van het legaal verblijf van betrokkene in België (AI dd. 4.10.2016) bekijken blijkt dat deze in verhouding met haar verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Aangezien betrokkene jarenlang in haar land van herkomst gewoond heeft en daar opgegroeid is, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong.

Ook de leeftijd van betrokkene houdt geen risico in om terug te keren naar het land van herkomst.

De gezinssituatie spreekt voor zich, het huwelijk was louter gericht op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel en dus onder valse voorwendselen afgesloten. Het in Ethiopië afgesloten huwelijk werd in België niet erkend en niet geregistreerd.

Het louter feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een bewijs van gezinsleven. (Arr. RVV, nr. 189065, 28.06.2017: "Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er een beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM").

Het hebben van een gezamenlijk kind, de genaamde [O.A.M.] [...], zou wel een bewijs van gezinsleven kunnen zijn, doch kan uit art. 8 EVRM immers niet worden afgeleid dat een vreemdeling een Staat ertoe kan verplichten om hem op zijn grongeb[ie]ld te gedogen door het enkele feit een kind te verwekken die op dat grondgebied mag verblijven. Daar het de Staat toegelaten blijft schijnsituaties tegen te gaan, wordt in voorkomend geval dit artikel niet geschonden door een weigering van het verblijf. Het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven.

Wat betreft de economische situatie legt betrokkene geen documenten voor.

Wat betreft de sociale en culturele integratie legt betrokkene verschillende documenten voor. Uit de deelcertificaten Nederlands tweede taal, een contract van inburgering dd. 7.10.2016 en het resultaat van de cursus maatschappelijke oriëntatie blijkt dat betrokkene deze lessen gevolgd heeft. Het volgen van deze cursussen is verplicht. Het kennen van de regiotaal is nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Bijgevolg toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken. Betrokkene legt verder nog een [...] verklaring lidmaatschap bij het ziekenfonds voor en een huurovereenkomst. Echter, het hebben van een ziektekostenverzekering en een dak boven het hoofd behoren tot de basisbehoeften om in een minimum aan waardigheid te kunnen leven. Deze documenten bewijzen bijgevolg niet dat betrokkene op een bijzondere manier geïntegreerd is in het Rijk.

Wat betreft de gezondheidstoestand van betrokkene legt betrokkene documenten voor aangaande haar zwangerschap. Echter dit is niet langer van toepassing gezien betrokkene ondertussen sedert 28/02/2018 is bevallen. Verder zijn er geen medische elementen gekend waarmee rekening zou moeten worden gehouden.

Er dient tot slot andermaal op gewezen te worden dat alle eventuele verworven economische belangen, sociale en culturele integratie in België, en andere humanitaire elementen waarmee rekening gehouden moet worden, al dan niet opgebouwd werden onder valse voorwendselen. De verklaringen in de begeleidende brief van de advocaat doen hier geen afbreuk aan.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België.

De uitzonderingsgronden overeenkomstig art. 42quater, §4, 1°, 2°, 3° en 4° zijn niet van toepassing, gezien het verblijfsrecht wordt ingetrokken op basis van artikel 42 quater, § 1, 6° en niet op basis van 4°.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken. Haar F-kaart dient te worden gesupprimeerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtsbijstand toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 42quater, § 1 en 44, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In haar syntheseseminarie stelt zij het volgende:

"[...]"

II.1.4. Verwerende partij meent dat verzoekende partij onder 'valse voorwendsels' haar verblijfsrecht heeft verkregen in België. Zij meent dat verzoekende partij een "schijnhuwelijk" zou zijn aangegaan, dat enkel gericht zou zijn op het bekomen van verblijfsrechtelijk voordeel.

Doch niks is minder waar. Verzoekende partij en haar echtgeno[ot], de heer [O.M.] huwden op 14 mei 2016 en vormen een hecht gezin, en hebben tot op heden een duurzame en liefdevolle relatie.

Hun liefde werd zeer recent nog bevestigd door de geboorte van hun eerste kindje, de heer [O.A.M.]. De heer [O.] erkende ook het kind, en het kindje bezit thans ook de Italiaanse nationaliteit.

Het is werkelijk onbegrijpelijk hoe verwerende partij kan besluiten dat het in casu om een schijnhuwelijk zou gaan, dat de relatie van partijen er enkel op gericht zou zijn om verblijfsrecht te bekomen in België.

Zowel artikel 42 als artikel 44 van de Vre[em]delin[ge]nwet stellen dat verwerende partij dient rekening te houden met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong bij het nemen van een dergelijk drastische beslissing.

Verwerende partij is immers niet verplicht om de beslissing van stad Antwerpen zondermeer te volgen en dient rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het dossier.

Niet alleen beviel verzoekende partij op 28 februari 2018 van hun gemeenschappelijk kind, zij heeft ook - vanaf haar aankomst in België alles in het werk gesteld om zich te integreren in onze samenleving. Zij heeft hiervan tal van bewijzen voorgelegd, zoals haar diploma's inzake Nederlandse taal:

- BE NT 2 - Breakthrough 1*
- BE NT 2 - Breakthrough 2*
- BE NT 2 - Breakthrough 3*
- BE NT 2 - Breakthrough 4*

Ook ging zij een inburgeringscontract aan. Zij slaagde tevens voor de cursus maatschappelijk oriëntatie.

Haar huwelijk met de heer [O.] is oprecht en werd aangegaan met het oog op het stichten van een duurzame levensgemeenschap. Partijen zijn nog steeds gelukkig getrouwd en hebben een kind samen.

Verzoekende partij vindt de redenering van verwerende partij waarom haar verblijfsrecht beë[i]ndigd wordt 'wegens het verstrekken van valse of misleidende informatie of gebruik van vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn', dan ook niet correct.

II.1.5. Artikel 44 §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

" Art. 44 § 1 De minister of zijn gemachtigde kan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden intrekken en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf"

In het woordenboek Van Dale wordt het woord 'vals' als volgt omschreven: 'niet oprecht, onbetrouwbaar'.

Nergens uit de redenering van verwerende partij, noch uit het administratief dossier blijkt dat de intenties van verzoekende partij niet oprecht of onbetrouwbaar zouden zijn.

Zij hebben nooit valse of vervalste documenten gebruiken voor het bekomen van verblijfsrecht. De huwelijksakte die zij hebben voorgelegd is geen vervalst document, maar weldegelijk de akte die zij kregen bij het huwen.

Bovendien blaast verwerende partij koud en warm tegelijk. Enerzijds zou het huwelijk volgens haar enkel gericht zijn op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voor[d]eel[.], maar [...] anderzijds erkent zij dat verzoekende partij, haar partner en hun kind een gezin vormen en stelt zij dat geen sprake zou zijn van schending van artikel 8 EVRM en suggereert zij dat het gezin zich maar elders moet gaan vestigen:

De gezinssituatie spreekt voor zich, het huwelijk was louter gericht op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel en dus onder valse voorwendzelen afgesloten. Het in Ethiopië afgesloten huwelijk werd in België niet erkend en niet geregistreerd.

Het louter feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een bewijs van gezinsleven. (Arr. RVV, nr. 189065, 28.06.2017: "Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er een beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM".).

Het hebben van een gezamenlijk kind, de genaamde [O.A.M.] [...], zou wel een bewijs van gezinsleven kunnen zijn, doch kan uit art. 8 EVRM immers niet worden afgeleid dat een vreemdeling een Staat ertoe kan verplichten om hem op zijn grongeb[ie]d te gedogen door het enkele feit een kind te verwekken die op dat grondgebied mag verblijven. Daar het de Staat toegelaten blijft schijnsituaties tegen te gaan, wordt in voorkomend geval dit artikel niet geschonden door een weigering van het verblijf. Het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven.

Zoals reeds hierboven uiteengezet, is het niet enkel het samenwonen dat in casu het bewijs van een gezinsleven inhoudt, ook het gemeenschappelijk kind van de partijen een [...] onomstotelijk bewijs van de oprechte intenties van partijen om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan.

De nota met opmerkingen citeert opnieuw de bestreden beslissing op dit punt, doch maakt hoegenaamd niet aannemelijk dat er een effectieve belangenafweging gebeurde. Als er immers een bewijs van gezinsleven is, zoals de verwerende partij zelf suggereert, dan kan men bezwaarlijk van een schijnsituatie spreken.

Uiteraard houdt de thans bestreden beslissing een flagrante schending in van artikel 8 EVRM.

Het gezin wordt immers volledig uit elkaar getrokken. De echtgenoot van verzoekende partij en hun zoontje bezitten de Italiaanse natio[na]liteit. Door het nemen van huidige beslissing wordt verzoekende partij illegaal en zou zij niet om het grondgebied mogen verblijven - itt tot haar zoon en partner.

Er is op geen enkel ogenblik rekening gehouden met het hoger belang van het kind en het recht op privé- en familielevens.

De nota met opmerkingen stelt tevens dat er aan de formele motiverings[...]verplichting werd voldaan, doch dit werd nooit betwist door de verzoekende partij. Het is immers de schending van de materiële motiveringsverplichting die zij heeft ingeroepen.

II.1.6. Verzoekende partij is dan ook van mening dat de thans bestreden beslissing zowel artikelen 42quater, 44 §2 Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM alsook de materiële motiveringsplicht heeft geschonden."

3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 42quater, § 1, eerste lid, 6° iuncto artikel 44 van de Vreemdelingenwet verweerder toelaat om, binnen de vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf, het verblijf van familielieden van een burger van de Unie in te trekken "wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf."

Het komt verweerder toe om, indien hij op basis van voormelde wetsbepalingen wenst over te gaan tot de intrekking van een recht op verblijf, het bewijs te leveren dat er effectief sprake is van het gebruik van valse of misleidende informatie of van valse of vervalste documenten of dat de betrokken vreemdeling fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt om het verblijfsrecht te verkrijgen.

Verweerder stelt in wezen dat hij, bij de inwilliging van verzoeksters verblijfsaanvraag, werd misleid omdat verzoekster en M.O. een constructie hebben opgezet om het te doen voorkomen dat zij een gezinsleven zouden tot stand brengen terwijl dit niet hun reële bedoeling was.

Los van de vraag of verweerder met zijn uiteenzetting werkelijk aantoont dat er enige vorm van valsheid, fraude of misleiding was, dan nog moet worden benadrukt dat artikel 44, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziet dat wanneer verweerder overweegt om over te gaan tot de intrekking van een eerder

toegekend recht op verblijf hij onder meer rekening dient te houden met de gezinstoestand van de betrokken vreemdeling. Ook uit artikel 8 van het EVRM vloeit een dergelijke verplichting voort.

De Raad stelt vast dat verweerder aangeeft dat het huwelijk tussen verzoekster en M.O. niet rechtsgeldig is naar Ethiopisch recht en daarenboven enkel was gericht op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel en daarom in België niet werd erkend en geregistreerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand. Anderzijds erkent verweerder wel dat verzoekster, nadat zij tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten, steeds samenleefde met M.O. Verweerder motiveert, met verwijzing naar een arrest van de Raad, dat het louter feit dat twee personen samenwonen niet automatisch het bewijs vormt van het bestaan van een gezinsleven. Verweerder gaat er met deze overweging echter aan voorbij dat het feit dat een man en een vrouw samenwonen in regel wel een belangrijke aanwijzing vormt inzake het bestaan van een gezinsleven. Daarenboven is er in casu niet alleen *“het loutere feit dat betrokkenen samenwonen”*, doch tevens het gegeven dat verzoekster en haar partner, sedert de aankomst van verzoekster in het Rijk, onafgebroken als man en vrouw samenwonen en dat zij een gezamenlijk kind hebben. Het is, in voorliggende zaak, dan ook kennelijk onredelijk om op basis van de concrete feiten te insinueren – verweerder drukt zich in de bestreden beslissing immers niet duidelijk uit – dat verzoekster geen gezinsleven zou hebben met M.O. dat in aanmerking moet worden genomen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt niet dat verzoekster geen effectief gezinsleven heeft met M.O., laat staan dat zou vaststaan dat zij geen gezin vormt met hun gezamenlijke kind. Verweerder bevestigt dat het gezamenlijk kind *“wel een bewijs van gezinsleven [zou] kunnen zijn”* en voegt hieraan toe dat het enkele feit dat een kind bij verzoekster werd verwekt niet tot de conclusie leidt dat zij op het grondgebied mag blijven en dat een staat gerechtigd is *“schijnsituaties tegen te gaan”*. In voorliggende zaak wordt evenwel niet op overtuigende wijze aangetoond dat er – los van de vraag of het ooit hun bedoeling was een schijnsituatie te creëren – heden een schijnrelatie tussen verzoekster en M.O., laat staan tussen M.O. en haar tot een verblijf in het Rijk toegelaten kind, bestaat. De beschouwingen om te duiden dat verzoekster en M.O. initieel, bij het voltrekken van het huwelijk, niet de bedoeling hadden om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen en dat hun huwelijk dus niet rechtsgeldig is, doen in casu geen afbreuk aan het feit dat zij vervolgens wel een gezinscel vormden en dat er geen bewijzen zijn dat deze gezinscel geen duurzaam karakter heeft. Door nog te overwegen dat *“het gezin”* – waarbij verweerder in extremis schijnbaar toch aanvaardt dat er een gezinscel is en zichzelf lijkt tegen te spreken – zich elders kan vestigen toont verweerder niet aan dat hij op een deugdelijke wijze rekening heeft gehouden met de actueel bestaande gezinstoestand, en dat hij in casu een effectieve belangenafweging heeft doorgevoerd waarbij hij tevens het hoger belang van het kind in aanmerking nam.

Verzoekster kan worden gevolgd in haar standpunt dat de bestreden beslissing niet is gesteund op een correcte feitenvinding en het gevolg is van een kennelijk onredelijke appreciatie van de beschikbare gegevens.

De uiteenzetting van verweerder in zijn nota met opmerkingen en het verweer ter terechtzitting, dat zich beperkt tot de stelling dat de redenen waarom de bestreden beslissing werd genomen duidelijk in deze beslissing zijn toegelicht, doen aan het voorgaande geen afbreuk.

Een schending van de materiële motiveringsplicht iuncto de artikelen 42quater, § 1 en 44, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM werd aangetoond.

Verzoekster heeft een gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 maart 2018, die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend achttien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK